

Entrevista a Manuel Brullet

Alfonso de Luna

Manuel Brullet

Entre la teva primera escola a Mataró, del 1970, i l'escola que avui presentem hi ha una llarga trajectòria. Ens podries explicar l'evolució de la teva arquitectura al llarg d'aquests anys?

L'Escola Elisabet de Tarragona és el quart conjunt escolar complex que fem al despatx (4, 5). És a dir, que és una mena d'agrupació que coneixem força bé i que anem treballant. És un tipus d'escola molt extensiva. Bevem de dos models molt característics de l'arquitectura escolar europea, l'escola a Munkegård, de Jacobsen, i les escoles de Darmstadt (1) i Lünen de Scharoun; (2, 3) les coneixem molt bé i les hem visitades diverses vegades. Quin avantatge hem tingut en aquesta escola? Hem tingut al darrere un bon equip pedagògic. Els promotors són una cooperativa escolar de pares amb un equip pedagògic molt consistent, que ens ha ajudat a matisar totes les qüestions de funcionament i disseny de l'escola. Com a quasi totes les escoles que hem fet, ens plantegem el tema dels espais intermedis, que és un tema cabdal de l'organització i l'atmosfera escolar. Som contraris a fer una escola de "cells and bells", com diuen els americans, o sigui, amb les aules i els diferents espais escolars com cel·les tancades i no relacionades que s'organitzen mitjançant el so d'una campana; no volem això, sinó fer una estructura molt més esponjosa on l'activitat de l'escola sigui global, i que qualsevol espai sigui part integral del procés educatiu. La proposta d'una escola extensiva és un luxe. Quan vam guanyar el concurs, vam proposar a la propietat senzillament això: "Farem una escola molt barata; l'únic que no serà econòmic i serà un luxe serà la tipologia extensiva"; des de la llar d'infants fins a primària és de planta baixa, mentre que el pavelló d'ESO i de batxillerat ja té planta baixa i dos pisos.

Aquesta escola s'ha construït amb molts pocs mitjans econòmics, però la tipologia extensiva, els espais intermedis i la jardineria ofereixen uns ambients molt confortables.

Un escola com aquesta no es pot fer amb els controls burocràtics que hi ha per projectar una escola oficial per a la Generalitat. Són controls que tenen ben poc en compte tota la qüestió pedagògica. Hi ha una regressió en tots els plantejaments pedagògics de les escoles que fa la Generalitat. Aquest és un tema que s'hauria de replantejar. El contingut pedagògic de l'edifici queda arraconat. Hi ha molta burocràcia, molt de control, i poca preocupació per la qualitat arquitectònica i constructiva de l'edifici. Faig una reflexió per als polítics encarregats de tirar endavant les noves construccions escolars. L'experiència de GISA i del Departament d'Educació és vàlida, però caldria afegir-hi, d'alguna manera, una reflexió sobre l'objectiu

Interview with Manuel Brullet

Between your first school in Mataró, from 1970, and the school we are presenting today, there is a long career journey. Can you explain the evolution of your architecture over these years to us?

The Escuela Elisabet in Tarragona is the fourth school complex that our company has completed. (4-5) In other words, it is a kind of grouping that we know quite well and that we work with. It is a very extensive kind of school. We take inspiration from two very characteristic models of European school architecture, the school at Munkegård, by Jacobsen, and those of Darmstadt (1) and Lünen, by Scharoun, (2-3) schools that we know very well and have visited on several occasions. In our case we have had the advantage of the support of a good education team. The promoters are a parents' school cooperative with a very consistent education team, which has helped us define all of the school's functional and design issues. As in nearly all the schools that we have done, we considered the issues of intermediate spaces, which is crucial in the school organisation and atmosphere. We are against "cells and bells" type schools, as the Americans call them, ie with the classrooms and different school spaces like closed cells that are not related and are organised via the use of a bell; that is not what we want, but rather to create a much spongier structure where the activity of the school is global, and any space is an integral part of the education process. The proposal of an extensive school is a luxury. When we won the competition, we proposed to the ownership simply the following: "We will build a very cheap school; the only thing is that it will not be economical and it will be a luxury, it will be of the extensive type"; from nursery to primary is on the ground floor, while the secondary and baccalaureate pavilion has a ground floor plus two storeys.

This school has been built with very little money, but the extensive typology, the intermediate spaces and the landscaping offer very comfortable environments.

A school like this could not be built with the bureaucratic controls that exist when designing an official school for the Catalan Government. These controls have little to do with the educational issue. There is a regression in all the educational approaches of the schools built by the Generalitat, something which needs reconsideration. The educational content of the building is left in a corner. There is a lot of bureaucracy, a lot of control and little concern for the building's architectural and construction quality. I will propose a reflection for politicians building new school buildings. The experience of GISA and the Department of Education is valid, but it would be necessary to add, somehow, a

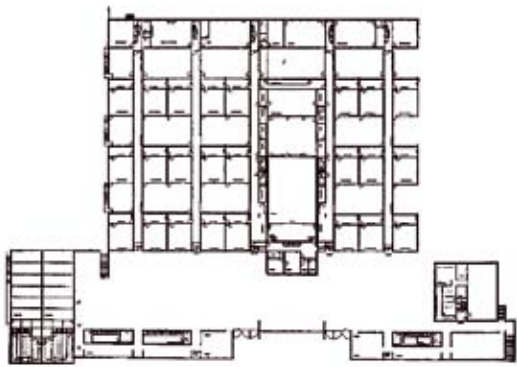
Entrevista a Manuel Brullet

Entre tu primera escuela en Mataró, de 1970, y la escuela que hoy presentamos hay una larga trayectoria. ¿Podrías explicarnos la evolución de tu arquitectura a lo largo de estos años?

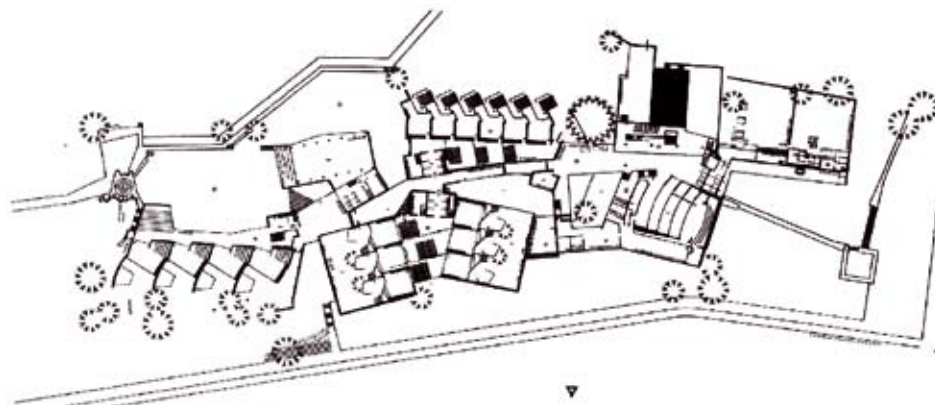
La Escuela Elisabet de Tarragona es el cuarto conjunto escolar complejo que hacemos en el despacho. (4-5) Es decir, que es un tipo de agrupación que conocemos bastante bien y que vamos trabajando. Es una clase de escuela muy extensiva. Bebemos de dos modelos muy característicos de la arquitectura escolar europea, la escuela en Munkegård, de Jacobsen, y las de Darmstadt (1) y Lünen, de Scharoun, (2-3) escuelas que conocemos muy bien y que hemos visitado en varias ocasiones. En nuestro caso hemos tenido la ventaja de contar con el apoyo de un buen equipo pedagógico. Los promotores son una cooperativa escolar de padres con un equipo pedagógico muy consistente, que nos ha ayudado a matizar todas las cuestiones de funcionamiento y diseño de la escuela. Como en casi todas las escuelas que hemos realizado, nos planteamos el tema de los espacios intermedios, que es crucial en la organización y la atmósfera escolares. Estamos en contra de la escuela de "cells and bells", como dicen los americanos, o sea, con las aulas y los distintos espacios escolares como celdas cerradas y no relacionadas que se organizan mediante el sonido de una campana; no es esto lo que queremos, sino crear una estructura mucho más esponjosa en la que la actividad de la escuela sea global, y que cualquier espacio sea parte integral del proceso educativo. La propuesta de una escuela extensiva es un lujo. Cuando ganamos el concurso, propusimos a la propiedad simplemente esto: "Haremos una escuela muy barata; lo único que no será económico y será un lujo será la tipología extensiva"; desde la guardería hasta primaria es de planta baja, mientras que el pabellón de ESO y de bachillerato ya tiene planta baja y dos pisos.

Esta escuela se ha construido con muy pocos medios económicos, pero la tipología extensiva, los espacios intermedios y la jardinería ofrecen ambientes muy confortables.

Una escuela como esta no podría realizarse con los controles burocráticos que existen para proyectar una escuela oficial para la Generalitat. Son controles que tienen muy poco en cuenta la cuestión pedagógica. Hay una regresión en todos los planteamientos pedagógicos de las escuelas que construye la Generalitat, cosa que debería replantearse. El contenido pedagógico del edificio queda arrinconado. Hay mucha burocracia, mucho control y poca preocupación por la calidad arquitectónica y constructiva del edificio. Hago una reflexión para los políticos encargados de desarrollar las nuevas construcciones escolares. La experiencia de GISA y del Departamento de Educación es válida, pero habría que añadir, de algún modo,

1

2

pedagògic de l'escola. L'edifici escolar no és tan sols un edifici que s'ha de fer en un temps determinat i amb uns costos determinats, sinó que és un edifici social que es perllonga més enllà de la seva construcció. Aquestes coses són importants per a la qualitat del país.

Quan ensenyes a l'Escola d'Arquitectura, centres la correcció projectual en una bona organització de la planta, on els espais intermedis i la llum juguen un paper cabdal. Creus que aquest és el nucli dur del projecte?

Considero els espais intermedis com l'essència de la mediterraneïtat. Pel que fa a la llum, precisament fa uns dies estava explicant als estudiants que en un cert període de la meua feina vaig descobrir –fa riure dir-ho– que la llum era importantíssima. Ja ho sabia, però a partir d'aquell moment al despatx va aparèixer el llapis de color blau. Ara el fa servir tothom. Quan estem fent una planta, una secció o un alçat, dibuixem obligatòriament el color blau de la llum per recordar que és l'element més important per a la caracterització d'un espai i per a la matisació dels espais arquitectònics.

Hi ha unes constants que s'han mantingut des del primer edifici escolar que vaig fer fins ara. En tots els projectes d'escoles que hem fet quasi sempre hem tingut la sort de tenir un bon equip pedagògic al costat. Per exemple, al darrere de la primera escola a Mataró hi havia un equip pedagògic molt sòlid, que ja va plantejar les qüestions de l'explosió de l'aula i els espais intermedis. La normativa actual de la Generalitat entén l'aula, pedagògicament parlant, com un espai del segle XIX, com un espai tancat que no es relaciona o que es relaciona molt difícilment amb l'escola; quan llegeixes concretament la definició que fan les normes sobre l'aula se't posen els cabells de punta. He estudiat l'evolució de l'edifici escolar, tinc un escrit –una tesi– a mig fer sobre l'evolució de l'arquitectura escolar a Catalunya i al món, i des d'aquesta perspectiva veus que aquí estem anquilosats, pedagògicament parlant; hem passat per moments molt bons com va ser l'època de la Mancomunitat, però ara el nivell és molt baix.

Quina relació estableixes entre l'arquitectura i el material?

És una estratègia formal, tectònica, però a la vegada també econòmica. Mirem que el material que posem no necessiti altres capes a sobre, sinó que es mostri definitiu. Escollim el material dels nostres edificis com un element que ens defineix l'atmosfera de l'escola. En general, aquesta estratègia sobre el tipus de material ha vingut donada pel tipus de

1
Escola Munkegård,
Copenhaguen.
A. Jacobsen, 1948-1957.

2
Escola a Darmstadt.
H. Scharoun, 1951.

reflection on the school's educational objective. The school building is not just a building to be built within a specified period and with certain costs, but also a social building that extends beyond its construction. These things are important to the quality of the country.

When you teach at the School of Architecture, you centre project correction around good organisation of the layout, in which intermediate spaces and light play a crucial role. Do you believe that this is the hard core any project?

I believe that the intermediate spaces are the essence of what is Mediterranean. With respect to light, just a few days ago I was explaining to students that in a certain period of my work I discovered – it makes me laugh to say it – that light was extremely important. I already knew that, but from that moment, at the office, the blue pencil appeared. Now everyone uses it. When we draw a layout, a section or an elevation, we obligatorily draw the colour blue of the light to remember that it is the most important element for the characterisation of a space and the qualification of architectural spaces.

There are some constants that have remained since the first school building that I did and up to now. In all the school projects we have done, we have nearly always had the fortune of a good teaching team. For example in the first school that I did in Mataró there was a very strong teaching team, which raised the issues of the classroom explosion and the spaces between. The current Government rules understand the classroom, educationally speaking, as a 19th century area, as an enclosed space that is not related or is very difficult to relate with the school; when you specifically read the definition of the classroom in the regulations it makes your hair stand on end. I have studied the evolution of the school building, I have a half-finished thesis written on the evolution of school architecture in Catalonia and worldwide, and from this perspective you can see that here we are stagnant, educationally speaking; we have been through very good times such as the Commonwealth era but now the level is very low.

What relationship do you establish between architecture and material?

This is a formal, tectonic but also economic strategy. We try to use materials that do not require further layers on top, rather that stand as definitive. We choose the material of our buildings as a factor that defines the atmosphere of our school. In general, this strategy on the type of material has been influenced by the type of construction with which we worked. For example, we had designed

una reflexión sobre el objetivo pedagógico de la escuela. El edificio escolar no es sólo un edificio que deba hacerse en un plazo determinado y con unos costes determinados, sino que es un edificio social que se prolonga más allá de su construcción. Estas cosas son importantes para la calidad del país.

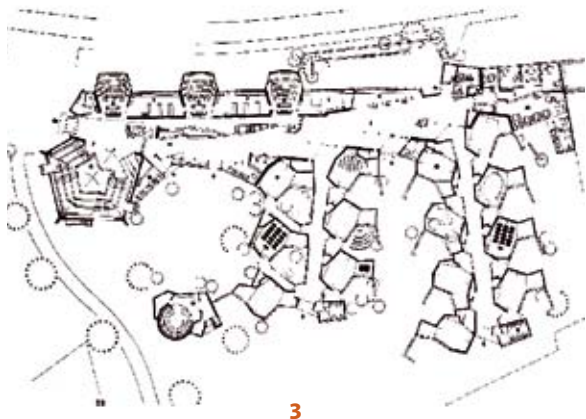
Cuando das clase en la Escuela de Arquitectura, centras la corrección proyectual en una buena organización de la planta, en la que los espacios intermedios y la luz desempeñan un papel crucial. ¿Crees que este es el núcleo duro del proyecto?

Considero que los espacios intermedios son la esencia de lo mediterráneo. Por lo que respecta a la luz, precisamente hace unos días estaba explicando a los estudiantes que en un cierto período de mi trabajo descubrí –da risa decirlo– que la luz era importantísima. Ya lo sabía, pero a partir de aquel momento en el despacho hizo su aparición el lápiz de color azul. Ahora lo usa todo el mundo. Cuando hacemos una planta, una sección o un alzado, dibujamos obligatoriamente el color azul de la luz para recordar que es el elemento más importante para la caracterización de un espacio y para la matización de los espacios arquitectónicos.

Hay unas constantes que se han mantenido desde el primer edificio escolar que hice hasta ahora. En todos los proyectos de escuelas que hemos hecho casi siempre hemos tenido la suerte de contar el apoyo de un buen equipo pedagógico. Por ejemplo, en la primera escuela que hice en Mataró había un equipo pedagógico muy sólido, que ya planteó las cuestiones de la explosión del aula y los espacios intermedios. La actual normativa de la Generalitat entiende el aula, pedagógicamente hablando, como un espacio del siglo XIX, como un espacio cerrado que no se relaciona o que se relaciona muy difícilmente con la escuela; cuando lees concretamente la definición que hacen las normas sobre el aula se te ponen los pelos de punta. He estudiado la evolución del edificio escolar, tengo un escrito –una tesis– a medio hacer sobre la evolución de la arquitectura escolar en Cataluña y el mundo, y desde esta perspectiva ves que aquí estamos anquilosados, pedagógicamente hablando; hemos pasado por momentos muy buenos como lo fue la época de la Mancomunidad, pero ahora el nivel es muy bajo.

¿Qué relación estableces entre la arquitectura y el material?

Es una estrategia formal, tectónica, pero a la vez también económica. Intentamos que el material que ponemos no necesite otras capas encima, sino que se muestre como definitivo. Elegimos el material de nuestros edificios como un elemento que nos define la atmósfera de la escuela. En general, esta estrategia sobre el tipo de material ha venido dada por el tipo de

3

constructores amb què hem treballat. Per exemple, l'escola de Vilassar de Mar l'havíem projectat amb maó, però vàrem convèncer la constructora perquè la fes de formigó. Nosaltres ho vèiem més clar i era un moment en què faltava la mà d'obra especialitzada per a la col·locació del maó. Aquesta última escola, l'Elisabet, tenia un pressupost molt ajustat, estava pensada amb maó i arrebossat. Quan vam veure que la constructora no tenia gaire experiència amb edificis mitjans, la vàrem convèncer de fer tots els murs portants amb formigó amb un encofrat no pensat per anar vist i els murs de maó que fossin no vistos però pintats. La constructora era petita i s'anava perfeccionant. Al final va fer una obra que estava molt bé.

Vas ser subdirector de l'Escola en la Junta presidida per Manuel de Solà, però des d'aleshores hi ha hagut molts canvis. Què en penses, de la situació actual?

Crec que en la professió hi ha un greu problema estretament relacionat amb la docència. El nivell de preparació dels alumnes que surten de les escoles d'arquitectura en aquests moments és molt més baix que abans. Penso que en bona part –i estic parlant de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona– això és causat per l'engranatge i l'organització de l'Escola dins de la UPC. No pot ser que una escola d'arquitectura funcioni a partir de la suma de departaments. No pot ser que una escola d'arquitectura sigui un regne de taifes dels departaments. La direcció de l'Escola, per molts esforços que faci, no pot ser operativa perquè el poder és en mans dels departaments. No pot ser que cada departament vagi a la seva i que el pla d'estudis no sigui el resultat d'una reflexió sobre com i què han d'aprendre els alumnes, sinó que sigui el resultat d'una picabaralla entre els diferents professors, entre els diferents departaments que volen mantenir la seva quota de poder. Em preocupa que en el nou pla que s'ha fet, realment no s'hagi canviat res. Per exemple, l'Escola hauria de plantejar si hauria d'haver-hi Urbanisme i Projectes tal com estan ara, organitzats amb aquesta dicotomia tan forta, o si més aviat hauríem d'entendre que l'urbanisme és fer projectes d'una altra escala i que, per tant, haurien d'estar més integrats.

Com resols el conflicte entre arquitectura i ciutat?

Jo diria que una de les característiques de l'arquitectura que fem amb l'Alfonso de Luna és la relació dels nostres projectes amb la ciutat. En els edificis que fem, sempre hi he vist una ambivalència: d'una banda, són espais que protegeixen la gent que és a dintre d'una certa estructura i duresa urbanes, i, de l'altra, els edificis també són generadors de ciutat. La ciutat com a element que té una certa agressivitat per a l'usuari i, d'altra banda, els edificis com a apaivagadors d'aquesta agressivitat. Els edificis, però, no s'entenen si no fan ciutat i no n'aprofiten totes les qualitats. Hem fet pocs edificis que estiguin enmig de la natura; sempre estan en aquestes zones suburbanes on es-

3
Escola a Lünen.
H. Scharoun,
1958-1960.

4
Escola Camí del Cros,
Escola de les Aigües,
Mataró. M. Brullet,
1986-1990.

4

the school at Vilassar de Mar with brick but we convinced the builder to build it using concrete. We saw it more clearly and it was a moment that there was a shortage of skilled labor for bricklaying. This last school, Elisabet, had a very tight budget, and was intended to be of brick and plaster. When we saw that the builder did not have too much experience with medium-sized buildings, we persuaded them to make all concrete bearing walls with a formwork not designed to be seen and the brick walls not bare but painted. The construction company was small and gradually perfected its work. In the end it produced a very good result.

You were deputy head of the School when Manuel de Solà presided over the Board, but since then numerous changes have taken place. What is your opinion of the current situation?

I think in the profession there is a serious problem closely related to teaching. The level of training of students leaving the schools of architecture at the moment is much lower than before. I think in large part, and I am talking about the School of Architecture in Barcelona, this is due to the workings and organisation of the School within the UPC. We cannot have a school of architecture working from the sum of departments. The only thing that this achieves is that chaos reigns. The School management, however hard they try, cannot become operational because the power is held by the departments. It cannot be that each department goes its own way and that the curriculum is not the result of a reflection on how and what students must learn, but is the result of quarrels and disputes between different teachers, among the various departments who wish to maintain their share of power. I worry that in the new plan this has been done and nothing has really changed. For example, the school would have to consider if it is necessary to have Urban Planning and Projects as they are now, organized with this strong dichotomy.

How do you resolve the conflict between architecture and city?

I would say that one of the characteristics of the architecture that we do with Alfonso de Luna is the relationship of our projects with the city. In the buildings that we construct, there has always been an ambivalence: on the one hand, they are spaces that protect people who are inside a certain urban structure and toughness, and on the other, the buildings are also generators of city. The city as an element that has a certain aggressiveness for the user, and, moreover, the buildings as appeasers of this aggressiveness. But the buildings can not be understood if they do not city build and do not take advantage of all their qualities. We have done few buildings in the heart of nature, they are always in suburban areas, where you stretch the city to reach the building and try to qualify the city through the building you are constructing.

At the Biomedical Research Park, (6) which we've done with the assistance of Albert de Pineda, the relationship between city and

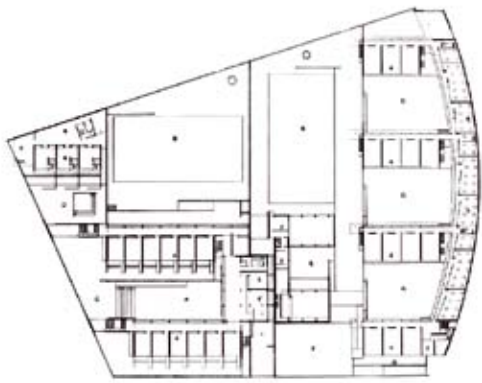
constructoras con las que hemos trabajado. Por ejemplo, la escuela de Vilassar de Mar la habíamos proyectado con ladrillo, pero convencimos a la constructora para que la hiciera de hormigón. Nosotros lo veíamos más claro y era un momento en que escaseaba la mano de obra especializada para la colocación del ladrillo. Esta última escuela, Elisabet, tenía un presupuesto muy ajustado, estaba pensada para hacerse con ladrillo y revoque. Cuando vimos que la constructora no tenía demasiada experiencia con edificios medianos, la convencimos para que hiciera todos los muros portantes de hormigón con un encofrado no pensado para ir visto y los muros de ladrillo que fuesen no vistos pero pintados. La constructora era pequeña y se iba perfeccionando. Al final hizo una obra que estaba muy bien.

Fuiste subdirector de la Escuela en la Junta presidida por Manuel de Solà, pero desde entonces se han producido numerosos cambios. ¿Cuál es tu opinión de la situación actual?

Pienso que en la profesión existe un grave problema estrechamente relacionado con la docencia. El nivel de preparación de los alumnos que salen de las escuelas de arquitectura en estos momentos es mucho más bajo que antes. Pienso que en gran parte –y estoy hablando de la Escuela de Arquitectura de Barcelona– es debido al engranaje y a la organización de la Escuela dentro de la UPC. No puede ser que una escuela de arquitectura funcione a partir de la suma de departamentos. Lo único que se consigue así es que impere un reino de taifas de los departamentos. La dirección de la Escuela, por mucho que se esfuerce, no puede ser operativa porque el poder está en manos de los departamentos. No puede ser que cada departamento vaya por su lado y que el plan de estudios no sea el resultado de una reflexión sobre cómo y qué tienen que aprender los alumnos, sino que sea el resultado de riñas y disputas entre los distintos profesores, entre los distintos departamentos que desean mantener su cuota de poder. Me preocupa que en el nuevo plan que se ha hecho, realmente no se haya cambiado nada. Por ejemplo, la Escuela tendría que plantear si tiene que haber Urbanismo y Proyectos tal como están ahora, organizados con esta dicotomía tan fuerte, o si más bien deberíamos entender que el urbanismo equivale a hacer proyectos a otra escala y que, por lo tanto, tendrían que estar más integrados.

¿Cómo resuelves el conflicto entre arquitectura y ciudad?

Yo diria que una de las características de la arquitectura que hacemos con Alfonso de Luna es la relación de nuestros proyectos con la ciudad. En los edificios que construimos, siempre he visto una ambivalencia: por una parte, son espacios que protegen a la gente que está dentro de cierta estructura y dureza urbanas, y, por otra, los edificios también son generadores de ciudad. La ciudad como elemento que tiene una cierta agresividad para el usuario y, por otra parte, los edificios como apaciguadores de esta agresividad. Pero los edificios no se entienden si no hacen ciudad y no aprovechan todas sus cualidades. Hemos hecho pocos edificios que estén en medio de la naturaleza; siempre están en

5

tires la ciutat perquè t'arribi a l'edifici i mires de qualificar la ciutat a través de l'edifici que estàs fent.

En el Parc de Recerca Biomèdica, (6) que hem fet amb la col·laboració d'Albert de Pineda, la relació entre ciutat i arquitectura, entre el que és públic i el que és privat, és un tema fonamental. Com que és un edifici molt potent, hi ha dies que hi vas i trobes que la relació ciutat/arquitectura funciona; la plaça interior, parcialment coberta, actua com a espai comú dels mil investigadors que hi treballen. L'èxit del Parc de Recerca ha impedit que els locals al voltant d'aquesta plaça semicoberta es dediquessin a usos més urbans; els usos previstos han estat superats per la demanda de més espais, pel mateix Parc. Això fa que aquests espais interiors-extérieurs, com el de la plaça del mig o el porxo que hi ha a la gran falda de l'edifici, de vegades no funcionin prou bé a escala urbana.

La relació entre ciutat i arquitectura, entre públic i privat, la plantejem des de la proposició d'espais intermedis. Per exemple, en el Parc de Recerca Biomèdica sabem que els investigadors, a més a més de fer recerca al seu lloc de treball, necessiten tenir espais informals per poder parlar entre ells sobre el que estan investigant. Les recerques avancen més quan es produeix una connexió entre dos investigadors que treballen en àmbits diferents. És per això que en el Parc vam fer, a la banda de mar, unes grans terrasses cobertes i moblades, també controlades per la gelosia de fusta, un espai per estar-hi, per trobar-se, per intercanviar informació. Són uns espais intermedis, entre el laboratori i el carrer. No són espais especialitzats, però, en canvi, són molt usats.

Darrerament la biblioteca i l'arxiu del Col·legi han tingut problemes de subsistència. Aquest és un patrimoni importantíssim que tenim els arquitectes catalans i del qual som dipositaris. Com veus el seu futur?

La situació de la biblioteca del Col·legi des del punt de vista cultural és un drama, un drama a nivell de ciutat. Però si el Col·legi està quasi arruïnat, hi veig poques solucions. Estem en un moment de canvi i s'ensorren algunes estructures com el Col·legi. Es parla d'una alternativa que és ajuntar-la amb el Museu del Disseny, però jo crec que és una mala solució. Precisament l'altre dia parlava amb la directora del Museu de Ceràmica de Barcelona i la vaig felicitar perquè vaig llegir que havia aconseguit mantenir la independència del Museu en lloc de quedar absorbit pel Museu del Disseny, i que es quedaven al palau de Pedralbes. Ella m'explicava que havia lluitat molt per aconseguir-ho, i que el Museu de Ceràmica té una entitat i uns objectius molt clars. Té un espai cultural molt clar. Amb la biblioteca del Col·legi crec que pot passar el mateix. Una bona solució seria fusionar la biblioteca del Col·legi amb la de l'Escola d'Arquitectura: el resultat seria la millor biblioteca d'arquitectura de l'Estat. ♦

5

Escola Institut Vilassar de Mar. M. Brullet, A. de Luna, 1990-1994.

6

Vestíbul del Parc de Recerca Biomèdica. M. Brullet i A. Pineda amb A. de Luna, 2007.

6

architecture, between public and private, is a fundamental issue. As it is a very powerful building, there are days you go to see it and find that the relationship city/architecture works; the interior square, partially covered, acts as a common space for the thousand researchers working there. The success of the Research Park has prevented premises around this semi-covered square being dedicated to more urban uses: the uses envisaged have been overtaken by the demand for more spaces for the Park itself. This circumstance which caused these indoor-outdoor spaces, such as the central plaza or porch that is found at the foot of the building, sometimes do not work well enough on an urban scale.

The relationship between city and architecture, between public and private, we considered from the proposition of intermediate spaces. For example, at the Biomedical Research Park, we knew that researchers, in addition to researching in their workplace, need space to talk informally to each other about what they are researching. There is greater progress when there is a connection between two researchers working in different areas. Thus in the Park what we did, on the sea side, were some large covered and furnished terraces, also controlled by the wooden latticework, a space to be, to meet, to exchange information. These are intermediate spaces between the laboratory and the street. They are not specialized areas, yet are widely used.

Recently the Association's library and archive have suffered subsistence problems. This is an extremely important heritage for us Catalan architects, one for which we are the repository. What is your view of the future for them?

The situation of the Association library from the cultural standpoint is a drama, a drama for the whole city. But if the Association is almost ruined, I can see few solutions. We are at a turning point and some structures such as the Association are sinking. There is talk of an alternative in conjunction with the Design Museum, but I don't think it is a satisfactory solution. Just the other day I was talking with the director of the Ceramics Museum of Barcelona and congratulated her because I had read that she had managed to maintain the independence of the Museum, instead of it being absorbed by the Design Museum, and that it was staying at the Pedralbes Palace. She explained how hard she had to fight, and that the Museum of Ceramics has a certain standing and very clear objectives. It has a very clear cultural space. With the Association library I believe that the same might happen. A good solution would be to merge the Association library with the School of Architecture: the result would be the best architecture libra ♦

Translated by Debbie Smirthwaite

esas zonas suburbanas donde estiras la ciudad para que te llegue al edificio e intentas calificar la ciudad a través del edificio que estás haciendo.

En el Parque de Investigación Biomédica, (6) que hemos hecho con la colaboración de Albert de Pineda, la relación entre ciudad y arquitectura, entre lo público y lo privado, es un tema fundamental. Como es un edificio muy potente, hay días en que vas a verlo y encuentras que la relación ciudad/arquitectura funciona; la plaza interior, parcialmente cubierta, actúa como espacio común de los mil investigadores que trabajan allí. El éxito del Parque de Investigación ha impedido que los locales alrededor de esta plaza semicubierta se dediquen a usos más urbanos; los usos previstos han sido superados por la demanda de más espacios para el propio Parque. Esa circunstancia ha motivado que dichos espacios interiores-extérieurs, como el de la plaza central o el porche que se halla en la gran falda del edificio, a veces no funcionen suficientemente bien a escala urbana.

La relación entre ciudad y arquitectura, entre lo público y lo privado, la planteamos desde la proposición de espacios intermedios. Por ejemplo, en el Parque de Investigación Biomédica sabíamos que los investigadores, además de investigar en su lugar de trabajo, necesitan tener espacios informales para poder hablar entre ellos sobre lo que están investigando. Las investigaciones avanzan más cuando se produce una conexión entre dos investigadores que trabajan en ámbitos distintos. Por ello en el Parque hicimos, en la parte de mar, unas grandes terrazas cubiertas y amuebladas, también controladas por la celosía de madera, un espacio para estar, para encontrarse, para intercambiar información. Son espacios intermedios, entre el laboratorio y la calle. No son espacios especializados, y sin embargo son muy utilizados.

Últimamente la biblioteca y el archivo del Colegio han tenido problemas de subsistencia. Se trata de un patrimonio importantísimo que tenemos los arquitectos catalanes y del que somos depositarios. ¿Cómo ves su futuro?

La situación de la biblioteca del Colegio desde el punto de vista cultural es un drama, un drama para toda la ciudad. Pero si el Colegio está casi arruinado, veo pocas soluciones. Estamos en un momento de cambio y se hunden algunas estructuras como el Colegio. Se habla de una alternativa que es juntarla con el Museo del Diseño, pero pienso que es una mala solución. Precisamente el otro día hablaba con la directora del Museo de Cerámica de Barcelona y la felicité porque había leído que había conseguido mantener la independencia del Museo en lugar de quedar absorbido por el Museo del Diseño, y que se quedaban en el palacio de Pedralbes. Ella me explicaba que había luchado mucho para conseguirlo, y que el Museo de Cerámica tiene una entidad y unos objetivos muy claros. Tiene un espacio cultural muy claro. Con la biblioteca del Colegio creo que puede pasar lo mismo. Una buena solución sería fusionar la biblioteca del Colegio con la de la Escuela de Arquitectura: el resultado sería la mejor biblioteca de arquitectura del Estado. ♦

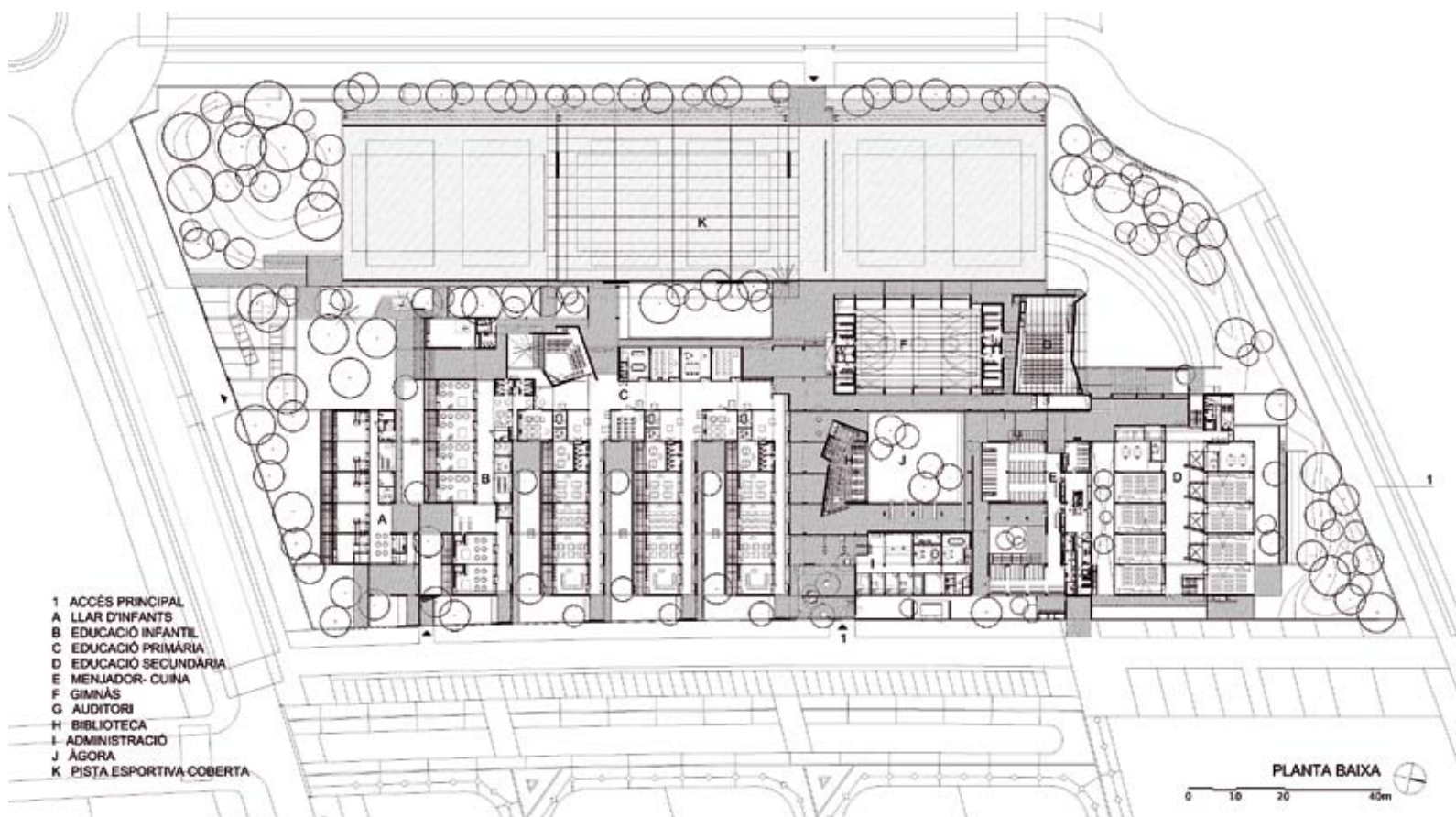
Traducido por Jordi Palou

Escola de la Cooperativa Elisabeth

Manuel Brullet, Alfonso de Luna, arquitectes

Emplaçament c/ Maria Castillo s/n, Salou
 Promotor Cooperativa Elisabeth
 Superfície solar 24.300 m²
 Superfície construïda 8.500 m²
 Data projecte 2003
 Data final obra 2008-2009
 Col·laboradors
 Arq. tècnics Jaume Martí i Alberto Bujalance
 Instal·lacions Portell-Brunès Enginyers
 Estructura Manuel Arguijo y Asociados S.L.
 Constructora ROVESA

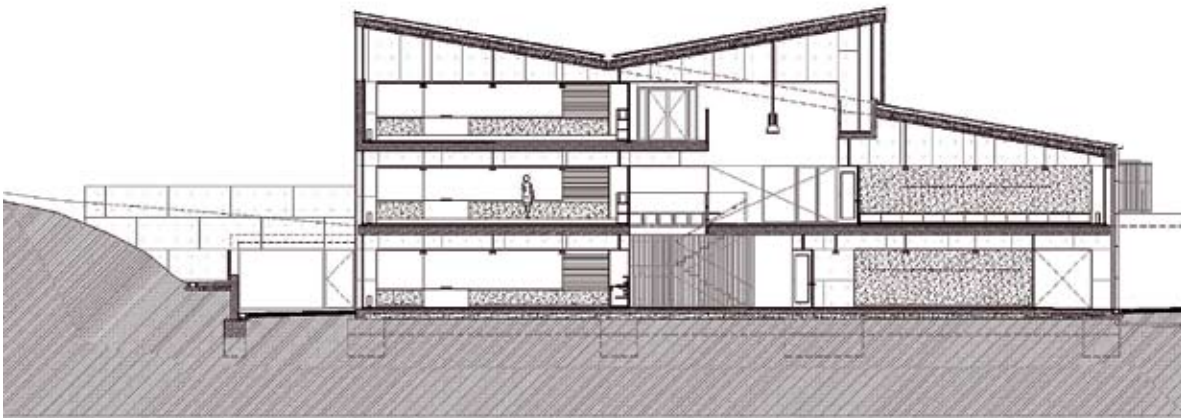
JUNY BROLLET

JUNY BROLLET

JUNY BROLLET

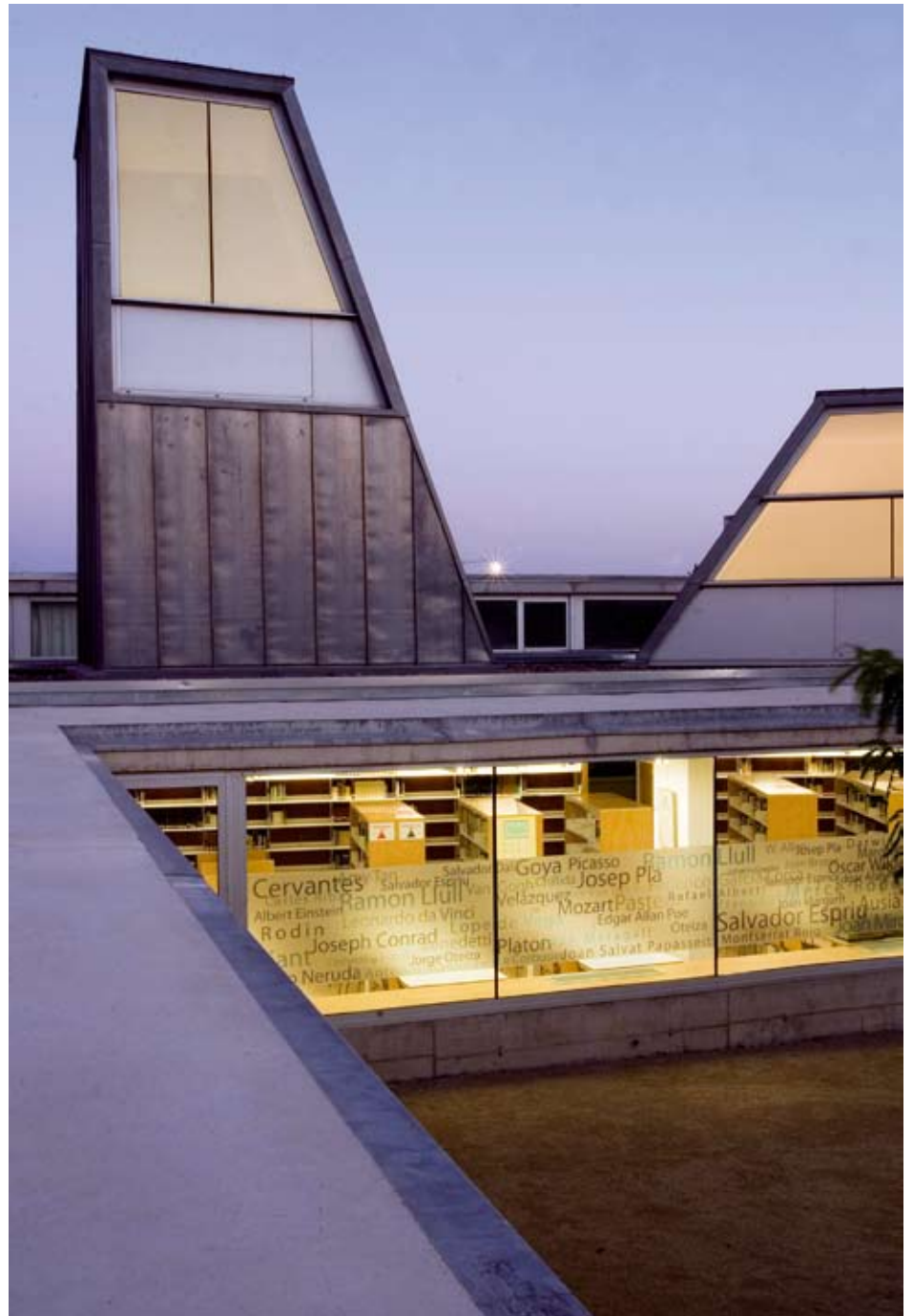
Secció de l'edifici
de Secundària

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET

Camp de futbol a Viladecans

Manuel Brullet, Alfonso de Luna, arquitectes

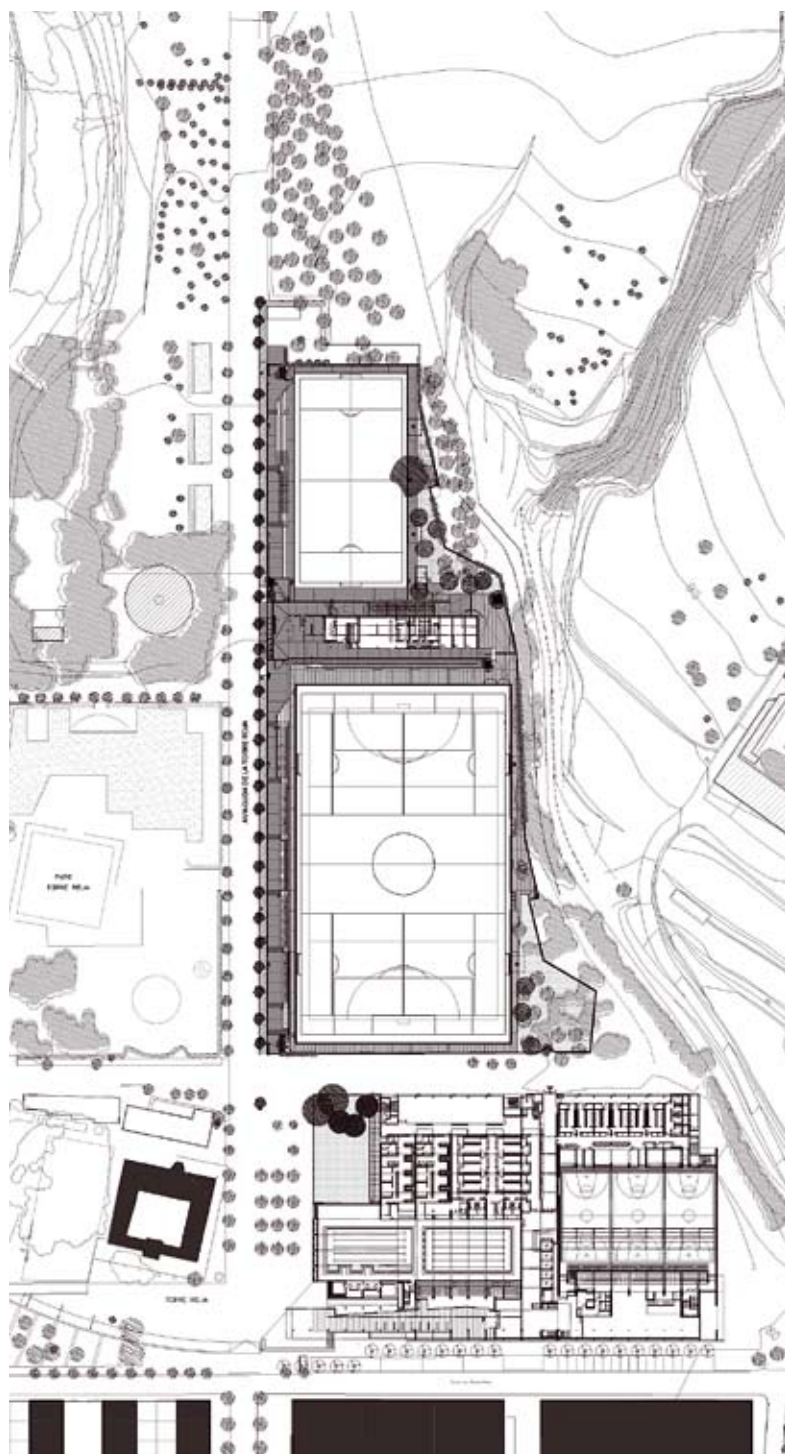
Projecte	Camp de futbol a Viladecans
Emplaçament	c/ Pompeu Fabra, Centre Esportiu Torre Roja, Viladecans
Promotor	Ajuntament de Viladecans
Superfície solar	24,300 m ²
Superfície construïda	8,500 m ²
Data projecte	2007
Data final obra	2010
Arquitectes	Manuel Brullet, Alfonso de Luna
Col·laboradors	
Arq. tècnic	Jaume Martí
Instal·lacions	Portell-Brunés Enginyers
Estructura	Manuel Argüjo y Asociados S.L.
Constructora	PROINOSA
Fotògraf	Juny Brullet

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET

■ Dins el projecte d'un gran complex esportiu al parc de la Torre Roja de Viladecans, compost per dues piscines cobertes i una pista poliesportiva, s'han realitzat com a primera etapa dos camps de futbol i els seus equipaments i vestidors.

Aquests dos camps i l'edifici de serveis estan delimitats per un torrent i per l'avinguda central d'accés al parc.

El tema del projecte és la minimització de les obres per a possibilitar la mimesi dels elements esportius amb el parc. Es proposa la integració paisatgística amb l'entorn immediat, organitzant els elements del programa de manera natural segons la topografia del terreny existent.

L'edifici de serveis se situa en un esglaió topogràfic del terreny amb l'objectiu de minimitzar-ne el volum; és compost per una planta semisoterrada i una planta baixa.

L'edifici és fonamentalment una gran coberta que defineix un porxo d'accés i un porxo-mirador sobre el camp. A banda i banda de l'edifici de serveis se situen els dos camps de futbol.

El tractament dels tancaments perimetrals dels camps, amb elements vegetals i l'arbrat a l'entorn de les pistes esportives, contribueix a la integració de l'equipament esportiu amb el parc.

■ Within the design of a major sporting complex in the Torre Roja park in Viladecans, composed of two covered pools and a sports track, the first phase has included two football pitches and their facilities and showers.

These two fields and the services building are bordered by a stream and by the central avenue that accesses the park.

The project theme is the minimisation of the works to make the mimesis of the sporting elements with the park possible. Landscape integration with the immediate surroundings is proposed, organising the programme elements in a natural way according to the existing land topography.

The service building is located on a topographic step in the terrain with the aim of minimising its volume; it is composed of a semi-buried floor and a ground floor.

The building is essentially a large roof that defines an access porch and a porch-viewing area over the field. The two football pitches are on each side of the services building.

The treatment of the perimeter enclosures of the fields with plants, and the trees in the surroundings of the sports tracks, contribute towards the integration of the sports facilities with the park.

■ La primera etapa del projecte per a un gran complejo deportivo en el parque de la Torre Roja de Viladecans, compuesto por dos piscinas cubiertas y una pista polideportiva, ha consistido en la realización de dos campos de fútbol y sus equipamientos y vestuarios.

Estos dos campos y el edificio de servicios están delimitados por un torrente y por la avenida central de acceso al parque.

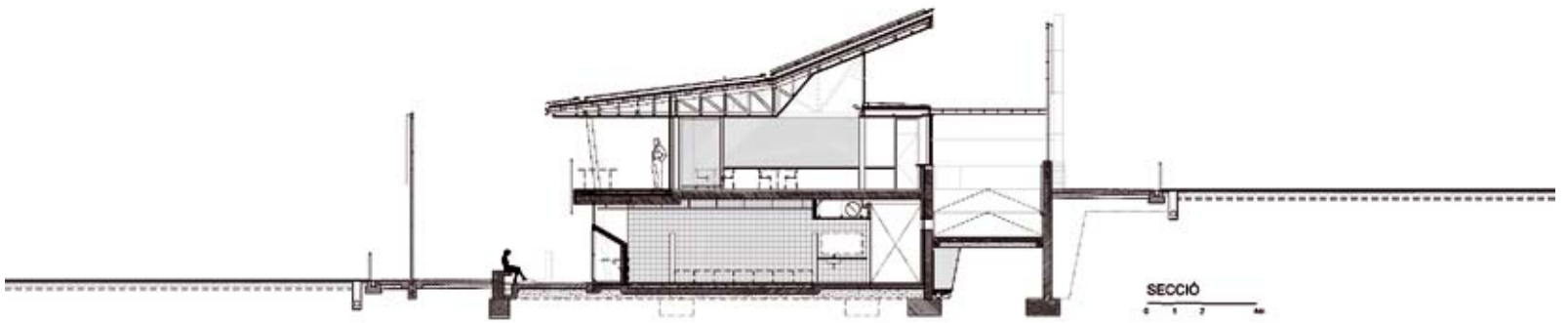
El tema del proyecto será la minimización de las obras para posibilitar la mimesis de los elementos deportivos con el parque. Se propone la integración paisajística con el entorno inmediato, organizando los elementos del programa de forma natural según la topografía del terreno existente.

El edificio de servicios se sitúan en un escalón topográfico del terreno con el objetivo de minimizar su volumen; está compuesto por una planta semisoterrada y una planta baja.

El edificio es fundamentalmente una gran cubierta que define un porche de acceso y un porche-mirador sobre el campo. Los campos de fútbol se sitúan a un lado y a otro del edificio de servicios.

El tratamiento de los cerramientos perimetrales de los campos, con elementos vegetales y el arbolado en torno a las pistas deportivas, contribuye a la integración del equipamiento deportivo con el parque.

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET

JUNY BRULLET